

Art. 4. 1. Organami Komitetu są: Prezydium i Przewodniczący.

2. W skład Prezydium Komitetu wchodzi: Przewodniczący, jego zastępcy i Sekretarz Komitetu oraz członkowie powołani przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Komitetu.

Art. 5. Zakres i zasady działania organów Komitetu, liczbę członków Komitetu oraz organizację aparatu wykonawczego określi statut nadany przez Radę Ministrów.

Art. 6. W sprawach należących do zakresu działania Komitetu rozporządzenia i zarządzenia w przypadkach określonych ustawami wydaje Przewodniczący Komitetu.

Art. 7. W ustawie z dnia 22 marca 1957 r. o zmianach w organizacji i zakresie działania naczelných organów administracji państwowej w niektórych gałęziach przemysłu, budownictwa i komunikacji (Dz. U. Nr 17, poz. 86) art. 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 6. 1. Do zakresu działania Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych należą sprawy:

- 1) projektowania i realizacji budownictwa ogólnego w miastach i osiedlach oraz budownictwa przemysłowego i specjalistycznego, jak również projektowania budownictwa wiejskiego,
- 2) produkcji i zbytu materiałów budowlanych,
- 3) ogólnego kierownictwa i nadzoru nad podległymi przedsiębiorstwami państwowymi i innymi jednostkami organizacyjnymi oraz ustalania zasad ich działania,

4) nadzoru w zakresie ustalonym ustawą z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) nad właściwymi organami administracji prezydów rad narodowych w dziedzinach produkcji budowlano-montażowej i przemysłu materiałów budowlanych,

5) ustalania zasad i wytycznych pomocy dla budownictwa wiejskiego indywidualnego, spółdzielczego i kółek rolniczych oraz organizowania pomocy technicznej dla tego budownictwa,

6) prac naukowo-badawczych w dziedzinie należącej do zakresu jego działania.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres działania Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz ustali zasady współpracy z innymi organami państwowymi.”

Art. 8. Pracownicy Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz innych ministerstw i urzędów centralnych wykonujący dotychczas zadania przekazane niniejszą ustawą do zakresu działania Komitetu — przechodzą do pracy w Komitecie.

Art. 9. Tracą moc przepisy w przedmiotach unormowanych w niniejszej ustawie, a w szczególności ustawa z dnia 30 grudnia 1950 r. o organizacji władz i instytucji w dziedzinie budownictwa (Dz. U. Nr 58, poz. 523 z późniejszymi zmianami).

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

165

USTAWA

z dnia 14 czerwca 1960 r.

o przejściowym trybie nabywania uprawnień pielęgniarzki (pielęgniarsza).

Art. 1. 1. Osoby posiadające obywatelstwo polskie mogą w trybie przejściowym uzyskać tytuł pielęgniarzki (pielęgniarsza) oraz stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarzkiej określone w ustawie z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie (Dz. U. Nr 27, poz. 199), jeżeli z wynikiem pomyślnym złożą egzamin przewidziany w niniejszej ustawie.

2. Warunkiem dopuszczenia do egzaminu jest ukończenie z pomyślnym wynikiem kursu przygotowawczego.

3. O przyjęciu na kurs przygotowawczy i dopuszczeniu do egzaminu decyduje komisja kwalifikacyjna.

4. Egzamin przeprowadzają komisje egzaminacyjne w okresie 5 lat od daty wejścia w życie ustawy.

Art. 2. 1. O przyjęcie na kurs przygotowawczy mogą ubiegać się osoby, które:

- 1) ukończyły co najmniej 7 klas szkoły podstawowej lub mają wykształcenie uznane za równorzędne przez organy administracji szkolnej,
- 2) ukończyły 20 lat życia,
- 3) były zatrudnione w zakładach społecznych służby zdrowia lub zakładach pomocy społecznej przez okres:

a) 5 lat jako przyuczone pielęgniarki (przyuczeni pielęgniarze) albo

b) 4 lat jako młodsze pielęgniarki, jeżeli ukończyły 6 lub 9-miesięczny kurs dla młodszych pielęgniarek, albo

c) 3 lat jako młodsze pielęgniarki, jeżeli ukończyły roczny kurs dla młodszych pielęgniarek,

4) posiadają praktyczną znajomość pielęgnowania chorych.

2. O przyjęcie na kurs przygotowawczy mogą ubiegać się również osoby odpowiadające warunkom określonym w ust. 1 pkt 1, 2 i 4, jeżeli:

1) przez okres co najmniej 5 lat były zatrudnione w zakładach społecznych służby zdrowia opieki zdrowotnej zamkniętej przy wykonywaniu czynności wchodzących w zakres pielęgniarstwa, a nie są zarejestrowane jako pielęgniarki przyuczone (pielęgniarsze przyuczeni) lub młodsze bądź

2) wykazały się pracą i przeszkoleniem za granicą, uznanymi przez komisję kwalifikacyjną za równorzędne z wymaganiami przewidzianymi w ust. 1 pkt 3

Art. 3. 1. Podanie o przyjęcie na kurs przygotowawczy można wnieść w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Osoby, którym w dniu wejścia w życie ustawy do wymaganego okresu zatrudnienia brakuje nie więcej niż jeden rok, mogą wnieść podanie o przyjęcie na kurs przygotowawczy w ciągu 6 miesięcy od dnia uzupełnienia okresu zatrudnienia, nie później jednak niż w ciągu 1 roku i 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Podanie składa się we właściwym do spraw zdrowia organie prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), według miejsca zatrudnienia zainteresowanego. Niezłożenie podania w terminie powoduje utratę uprawnień określonych w art. 1 ust. 1.

Art. 4. 1. Właściwe do spraw zdrowia organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) powołują komisje kwalifikacyjne i egzaminacyjne.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustali skład komisji kwalifikacyjnych i egzaminacyjnych, ich uprawnienia i tryb postępowania, zasady i tryb rozpatrywania odwołań od decyzji komisji kwalifikacyjnych, program i terminy egzami-

nów oraz program i organizację kursu przygotowawczego, jak również zasady i tryb stwierdzania kwalifikacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4.

Art. 5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej, na wniosek komisji kwalifikacyjnej, może nadać tytuł pielęgniarki (pielęgniarskiej) oraz stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej, określone w ustawie z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie, osobom, które w okresie od dnia 1 stycznia 1959 r. do dnia wejścia w życie ustawy złożyły egzamin według zasad określonych w dekreście z dnia 21 września 1950 r. o przejściowym trybie nabywania uprawnień pielęgniarki (pielęgniarskiej) (Dz. U. Nr 44, poz. 410).

Art. 6. Osobom nie posiadającym obywatelstwa polskiego Minister Zdrowia i Opieki Społecznej może zezwolić na ubieganie się w trybie przewidzianym niniejszą ustawą o tytuł pielęgniarki (pielęgniarskiej) oraz stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej określone w ustawie z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

166

USTAWA

z dnia 14 czerwca 1960 r.

o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych.

Art. 1. 1. Przepisy ustawy stosuje się do nie stanowiących własności Państwa lasów i gruntów leśnych oraz gruntów nieleśnych, przeznaczonych jako nieużytki do zalesienia.

2. Przepisy ustawy stosuje się również do lasów i gruntów leśnych oraz gruntów nieleśnych, przeznaczonych jako nieużytki do zalesienia, stanowiących własność Państwa, a oddanych w zarząd i bezpłatne użytkowanie rolniczym spółdzielniom produkcyjnym.

3. Ponadto przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do lasów i gruntów leśnych oraz gruntów nieleśnych, przeznaczonych jako nieużytki do zalesienia, stanowiących mienie gromadzkie.

Art. 2. 1. Za lasy w rozumieniu ustawy uważa się grunty wraz ze znajdującymi się na nich drzewostanami.

2. Gruntami leśnymi są grunty:

- 1) które w dniu wejścia w życie ustawy znajdują się pod drzewostanami oraz grunty przejściowo pozbawione drzewostanów,
- 2) których zalesienie zostało dokonane po wejściu w życie ustawy,

jeżeli zwarta łączna powierzchnia tych gruntów wynosi co najmniej 0,10 ha, niezależnie od tego, czy stanowią one własność jednego właściciela, czy składają się z działek należących do różnych właścicieli.

3. Grunty, na których została dokonana trwała zmiana uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania przed dniem

1 stycznia 1955 r. i które dotychczas nie zostały zalesione, nie są uważane za grunty leśne w rozumieniu ustawy.

4. Przepisy ust. 3 nie mają zastosowania do przypadków, gdy na podstawie klasyfikacji gleboznawczej grunt został uznany za przeznaczony pod uprawę leśną.

Art. 3. Gruntami przeznaczonymi jako nieużytki do zalesienia są grunty nieleśne, co do których wydane zostały decyzje o zalesieniu na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie.

Art. 4. Przepisy ustawy odnoszące się do posiadaczy lasów stosuje się do właścicieli, użytkowników, dzierżawców lub zarządców lasu.

Art. 5. Naczelnym organem administracji państwowej w zakresie nadzoru nad lasami określonymi w art. 1 jest Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

Art. 6. 1. W celu wykonania zadań wynikających z ustawy lasy określone w art. 1 podlegają podziałowi na obwody. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego ustali zasady tworzenia obwodów.

2. Obwody tworzą właściwe do spraw leśnictwa organy prezydiów powiatowych rad narodowych na wniosek nadleśniczych.

Art. 7. Lasy powinny być zagospodarowane w sposób zapewniający ich zachowanie w pełnej produktywności, ko-